

ledning af det Landstinget da forelagte Udkast til Lov angaaende nogle nærmere Bestemmelser med Hensyn til Snekastningsarbeidet, havde et Flertal bragt den samme Norm for Arbeidets Tilveiebringelse i Forslag (1858 Anhang B. Pag. 207); men uanset at det tilbøds blev erkjendt, at Udvalgets Forslag var en praktisk og kvebem Maade at tilveiebringe Arbeidskraften paa, vare de Anker, der fra forskellige Sider og fra forskellige Synspunkter bleve reiste mod Forslagets Billighed og Nøjsørdighed, saa væsentlige og saa begrundede, at Forslaget forkastedes, hvorimod Regjeringens Forslag, der gif ud paa, at der ved Arbeidets Fordeling skulde tages Hensyn til Hartkornets Størrelse, Assuranceværdien af Bygninger, forsaavidt der af disse svares Bygningsafgift, samt den Bedrift, der føres i Bygningen, blev vedtaget — kun med den Tilføining, at der endvidere vilde være at tage Hensyn til Folkehølden; og disse Bestemmelser gif derefter uforandrede over i Loven af 30te December 1858.

Nu staaer Sagen netop omvendt. — Regjeringen har forladt den af Samme i sin Tid foreslaaede og i nyssnævnte Lov godkjendte Basis for Arbeidets Fordeling og derimod accepteret det tidligere af Landstinget forkastede Princip, dog med den ydeligere Bestemmelse, at Arbeidet skal betales.

Det Spørgsmaal, som nu foreligger til Overveielse, er altsaa det, om de Uligheder og Ubilligheder, der ere uadskillige fra den Regel, at Snekastningsbyrden skal bæres i lige Maal af enhver arbejdsdygtig Mand uden Hensyn til hans Evne og personlige Vilkaar, om de kunne erkjendes at være bortfaldne eller at have tabt deres væsentlige Betydning, derved at Arbeidet betales.

Dette kan Flertallet ikke antage, og man maa til Begrundelse heraf gjøre følgende Betragtninger, gjældende.

Efter Lovforslagets § 5 skal der for hver Snekastningsdag erlægges en Betaling af Kommunens Kasse, hvis Størrelse efter Forslag af Sogneraadet bestemmes af Amtsraadet. Hvor

høi denne Betaling vil blive, og om den i Almindelighed vil blive sat saa rundeligt, at den yder et fuldstændigt Bederlag for en Arbejdsdag, er meget tvivlsomt, meget mere tør det formodes, at Sogneraadens Omhu for Kommunens Kasse og Frygt for altfor store Udtællinger — i Forbindelse med det Præcedens, der ligger i Loven af 30te December 1858, hvor mindst 24 β . er slaaet fast som en passende Godtgjørelse for en Dags Snekastningsarbejde, vil bevirke, at Betalingens Størrelse ikke kommer til at staa i det rette Forhold til Arbeidet. Skulde dette vise sig at blive Tilfældet, vil den Hovedindvending, som ogsaa er nævnt i Bemærkningerne til Lovforslaget (P. 13), nemlig at man ved den foreslaaede Ordning vil komme til at forurette den Del af Befolkningen, som lever af sit daglige Arbejde, ingenlunde være afkræftet, og selv om man vil gaa ud fra, at Betalingen bliver fastsat saaledes, at den svarer til Prisen paa almindeligt Dagleierarbejde, vil den nævnte Indvending bevare en hel Del af sin Betydning.

Da den Klasse af Befolkningen paa Landet, som lever af sit daglige Arbejde, er den overveieende i Tal, er det ogsaa givet, at denne Klasse, skjøndt den er den ringeste i Vilkaar, vil komme til at udføre den overveieende Del af Snekastningsarbeidet, og selv aiset fra det noget Dvøise i, at en Mand skal tvinges til for en, uafhængig af hans egen Villie, fastsat Betaling at udføre et Arbejde, som strengt taget maa siges at være for en Anden, naar der nemlig er Forholdets Bestaaenhed i Forbindelse med Paagjældendes hele Stilling ikke i og for sig vilde kunne paahvile ham en saa stor Part af Arbeidet, kan det langtfra paastaas, at den arbejdende Klasse i sin Helhed ikke vil blive brøstholden ved den foreslaaede Ordning. Vel skal det indrømmes, at, da Snekastningen i Reglen falder paa en Aarstid, hvor der ikke sjeldent kan være Mangel paa Bessjæftigelse for de Husmænd og Dagleiere, der søge Erhverv ved Landbruget, ville disse i Reglen ikke kunne siges at lide noget pekuniært Tab ved at udføre Snekastningsarbejde for en Betaling, der staaer i et passende Forhold til deres sæd-